

სადგური დაარსოს ამერიკულ ვაზისა და ხეხილის სანერგე მოწყობის, სამაგალითო ბოსტანი გააშენოს და სხვა. გარდა ამისა კრებამ გადასწყვიტა ორი წლის ვადით მიიღოს ახალგაზრდა მუშები, რომელნიც გონივრულ მუშაობას შეისწავლიან. გვერდის შემუშავება დაავალა ბ. ს. ხუნდაძეს და საზოგადოების მდივან ბ. კარბელაშვილს. შემდეგ კრებამ მოისმინა თავ. ლ. ჯანდირის წინადადება ასეთივე სამუშაო სადგურისათვის სოფ. ვანაძისში მამულის შეწირვის შესახებ. თავ. ჯანდირის მადლობა გამოუცხადა და გადასწყვიტა გაგზავნოს კახეთში რამდენიმე წევრი, რომელნიც თავ. ჯანდირთან ერთად მამულს დაათვალიერებს, გვერდის შემუშავებს და შემდეგ დასამტკიცებლად საბჭოს წარმოუდგენს. ბ. ხეთაგურისაგან წარმოდგენილი სმეტა გადაეცა საბჭოს წევრს—ხაზინაძეს თ. კ. მ. ლორთქიფანიძეს, რომელიც სპეციალისტებთან ერთად განიხილავს და ახლო მომავალში თავის მისაზრებას საბჭოს წარუდგენს.

სასამართლო

გუშინ ტფილისის პალატის პირველ დეპარტამენტში განხილულ იქნა 3. გოთუას საპატიოციო თხოვნა. პალატამ დაამტკიცა ოლქის სასამართლოს განაჩენი, რომლითაც ბ. გოთუას სასამართლოს წევრის კოვანკოს შესახებ „ზაკავასკაია რეზი“ წერილის მოთავსებისათვის, ორი კვირით დაპატიმრება მიუსაჯეს.

გუშინ ოლქის სასამართლომ განიხილა საქმე კერძო ვეტილის გოზალიანისა, რომელსაც ბრალდებულად სასამართლო პალატის ბოქალის განდარბოვის შეურაცყოფა, სასამართლომ გოზალიანის 1 თვით დაპატიმრება მიუსაჯა.

სამართლოში აძლევენ ქალაქის მერვე უბნის ბოქალად ნამყოფს პრაპორიკ ოქანოვს, რომელმაც თავის ნებით 60 ოქმი და სხვა და სხვა ქალაქი მოსპო.

სამართალი

10 აგვისტოს ერევნის გუბერნატორი გრაფი ტრენგაუზენს და სახელმწიფო სათათბიროს წევრი ი. საღათელიანი სოფ. დიდ-კარაკლისისაკენ გაემგზავრნენ, სადაც სომხურ სასოფლო-სამეურნეო საზოგადოების რძის სამრეწველო კურობები დაათვა-

ლიერეს. დათვალიერეს ეგრევე მსმენელთა პრაქტიკულ სამუშაოები და სანოვაგის დამზადება.

ქუთაისი

მელიტონ გობეჩიას, ალექ. ჩხატუაძის და სხვათა საქმე. ტფ. სასამართლო პალატის სესიამ გააკრიტიკა მელიტონ გობეჩიასი, ალექსანდრე ჩხატუაძის, მიხაკაძისი და კოჭია და ბესარიონ ნარაჯიძეებისა, რომელთაც სოციალ-დემოკრატიის პარტიის წევრობა, მემორალ რაზმების დაარსება, სახელმწიფო-გარეთიდან იარაღის შემოტანა და სხვა საქმეები ბრალდებულად. სასამართლომ გადაწყვიტა: მელ. გობეჩიასა და ალ. ჩხატუაძეს 4 წლის კატორღა, მიხაკაძისა და კოჭია ნარაჯიძეს—კაპონში გადასახლება, ხოლო ბესარიონ ნარაჯიძე სრულიად გაამართლა.

ტუსაღის შიკვლა. 9 აგვისტოს, დღის 2 საათზე, ქუთაისის სასამართლოს ზემო სართულიდან გორის 202 პოლიციის ჯარის კაცმა კუმეშვიმ და ტიხომამ ჩამოიყვანეს ქვედა სართლის ტუსაღების განყოფილებაში ბრალდებული კატორღელი, ქუთაისის მცხოვრები ვასილ სტუფანეს ძე კიკვა, ბორკილების დასადგმად. როცა ბორკილებს აღებდნენ, კიკვამ ხელიჭრა კუმეშვიკოს, წაქცია, მერე გაიფარდა გარდ და გაიქცა. მას დაადგინა მორე ჯარის კაცი ტიხომა. როცა ტუსაღმა კიშკარს მიადგინა, მას შეხვედა ორი უცნობი, რომელმაც გადასა ტუსაღს რეგოლვერი. შეიარაღებული ტუსაღი, სროლით მირბოდა სომხების ქუჩის შესახვევაში და თან მისდევდა ჯარის კაცი. ტუსაღმა ერთი ტყვიით მსუბუქად დასჭრა ჯარის კაცი მარჯვენა მხარში, ჯარის კაცი ტიხომამ ესროლა მას და იქვე მოკლა.

წასული წლის განმავლობაში ქალაქის საბჭოს ხელში დანიშნული ყოფილა სულ 44-ჯერ: აქედან შემდგარა სულ 24 ხსლომა, რომეხაც განუხილავს სულ 201 საქმე. ქალაქის გამგეობას კი ჰქონია სულ 170 ხსლომა და განუხილავს 1011 საქმე.

ს. მ. ხ. შ. მ.

შეიპყრეს 5 აგვისტოს ირაკლი თემურაზის ძე ჯავახი, რომელსაც ეკატერინოდარის ოლქის სასამართლო კარგა ხანია დაეძებდა.

პ. მ. შ. მ. შ. მ.

საფ. სარაიშვილი (ტფილისის მხარა). აქაურის მცხოვრების ელი-შერ ჯავახიშვილის საბჭოს უცნობი ბიოგრაფიკული ლამით ცხებობი წაუკლანია. დაწვა 400 მანეთის ძნა. ბჭვი აქაურ მცხოვრებ ესტატე გურგენიძეზე მიიტანეს.

გარაკი მანკლასი (ტფილისის მხარა). ნადირობის დროს კაღდების კობაშის მასწავლებელმა გრიგოლ შერე-მეტევიჩმა უცრად საფანტო შეზღუდა და ხელში დასჭრა 11 წლის გლეხის ქალი მარია დაგობეჩია.

შეცდომის გასწორება. გუშინ-დელ ნომერში მოთავსებულ „სარაკი-კვიკვი“-ს ბოლოში კორექტიული შეცდომა შეგვეპარა. დაბეჭდილია: „შოლოდ ის კი არ ვიცით თვით ის ვაგებამდები, რომლებსაც ასეთ-საპასიბა“ მისიას აქისებენ, რადის იგრძნობენ თავის ახარ-როლოში“. უნდა იყოს: „თვით ის ვაგებამდები... რადის იგრძნობენ თავს“ და სხვა.

პურნალისტი

ლიურის

ამომჩვენების ხმა.

ქართველი ყოველთვის სუსტი პოლიტიკოსი იყო. იგი ადვილად ვერაგის მოატყუებდა ადამიანი, როგორც ქართველს. გულ-უბრყვილო-ბა პოლიტიკაში კი ისეთი მანებელი რომ არის, რომ ძალიან ხშირად იგი აღმოუფხვრელ კვლას დასტრავებს ხოლმე ერთს ცხოვრებაში. შორს რომ არ წავიდეთ, ჩვენი ისტორიული მავალითი ხომ ხელთა გვაქვს. ცხოვრება შეიცვალა, სა-ქართველოს ახალს პირობებში უხებდა მუშაობა, მაგრამ ნიჭი პოლიტიკოსობისა არც ჩვენს დროში დასაწყენი. ეხლაც საჭიროა ვიცოდეთ, ვის რა აწუხებს, ვინ რა მიზნითაა გატაცებული, და პიტლო სიტყვები, დებოლოგიური ორნები შემართ გულის ნადებად არ მივიღოთ. გულუბრყვილობა დღევანდელს პირობებშიც ცხვირიდან ძმარს გავდენს და სინანულში ჩავაგდებს. ვერ ვიტყვი, რომ ქართველებს ეხლაც შეესწავლოთ მომავალ პერსპექტივის გათვალისწინება. ქართველების მოღვაწეობას ყველგან და ყოველთვის იმპულსიური ელფერი გადაჰკრავს, იგი განსაზღვრულ მიზანთან არ არის შედუღებული

ეს გარემოება კი ხშირად საშუალო-ბას გვიხიზებს კარგად ჩაა... რდოთ ხოლმე საქმის მოწყობას და მთელს ჩვენს მოქმედებას მეტა ორინობა მოეცეთ.

დასამტკიცებლად იმისა, რომ ქართველის აზროვნება ხშირად ძალიან ვიწრო ფარგლებში ტრიალებს, მოვიყვან ერთს წერილს, რომელიც რედაქციამ მიიღო.

როგორც მეთხველს მოეხსენება, „გოლოს კავკასია“-მ მოწოდებით მიიართა ქართველებს და ურჩია რუს ამომჩვენებელთან შეთანხმება. „გოლოს კავკასია“-ს ძალიან კარგად იცნობს ქართველი მკითხველი. ეს რა გზითაა, რომელიც თავის პოლიტიკურ იდეალად არა რუს მცხოვრებთა გარუსებას ისახავს. იგი სის-ტემბტიურად ანეთიზრებს ამ თავის იდეებს და ყოველს შემთხვევითა სარგებლობს, რომ, ჯერ ერთი, ათასწიური ჰორები გაავრცელოს ქართველების შესახებ და, მეორეც, მოუხსნოს მათ გზა განვითარებისა.

„გოლოს კავკასია“ საშინელი, დაუძინებელი მტერია კავკასიის რეფორმებისა. იგი არამც თუ ეურჩება ერობის შემოღებას კავკასიაში, თვით ერობის იდეასაც კი ასახარავებს. იგი ბუკითა და ნაღობით გაელოშკრა კავკასიის უნივერსიტეტის წინააღმდეგ. ერთის სიტყვით, „გოლოს კავკასია“ იწინააღმდეგება ყველა იმს, რასაც შეუძლიან ცოტად თუ ბევრად შეღავათიანი კულტურული-ეკონომიური ცხოვრება მიანიჭოს ქართველებს.

ასეთი გზითის მოწოდება, რა თქმა უნდა, საფუძვლიან ექვებს აღ-ძრავდა ჩვენს გულში. მართალია, შეუძლიან თუ არა „გოლოს კავკასია“-მ მოქცეს გაჩანტი, რომ იგი ერთბაშად შეიცვლება და მომავალი მტრობის მაგივრად მოყვრბას ჰგავიფიქსე ჩვენის ღრმა რწმენით, „გოლოს კავკასია“ ამის განაჩენითა ვერ მოგვეცემს, რადგანაც ეს კავის უარყოფა იქნებოდა. დარწმუნებული ვიყავით, რომ თუ ყველა არა, ჩვენ მეთხველთა უმრავლესობა მიიქ სწორედ ამნარად ფიქრობდა და ჩვენსავით აფასებს „გოლოს კავკასია“-ს მოღვაწეობას. მაგრამ აი, მოგვივიდა საველეურის წერილი, რომელსაც სავსებითა ვებე-დავით:

მოწყალეო ხელმწიფე. ბატონო რედაქტორო! წავიკითხე თქვენი ვახუთის მეთაური: „გოლოს კავკასია“ მოწოდების გამო

დაწერა... ეს წერილი დიდს გულ-მადონებით ჩავიკითხე ბოლომდის და მისი დახატოვებით გავიკითხე ბოლო წერილისა ასეთია: „...და ამიტომ, ნურას უკაცრად, თუ მის (გ. ი. გოლოს კავკასიას) ჩვენს არ გავყვებით“ და სხვა.

ნეტა ვიცოდეთ, ვის შეეხება ეს სიტყვა „არ გავყვებით“, თქვენ, ბატონო რედაქტორებო, თუ ტფილისელ ქართველებს? თუ მართლ თქვენ შეგებათ, ინებეთ, როგორც გსურდეთ, იხე მოიქციეთ, მაგრამ თუ ტფილისელ ქართველებს შეეხება, ამაზედ კი უკაცრად და მის, გ. ი. ტფილისელ ქართველ ამომჩვენებლის ვეკოლომა თქვენთვის ჯერ არავის მოუცია და თავს რასთვის იფხვან, არ გვეხება. ჩვენ კი გავყვებით ია: რათა: „წერილი, ქაშაობით, მტრობით და ურთიერთ შორის უთანხმოებით გაუქვებული ქვეყნად მრავალი რამ გვიხვევს, ხოლო გავითვლილი კი არასოდესა ვგ, რად და მეორეც ისა, რომ ხაერად საქმის გაკეთება მასთან უფეთხია; ვისთანაც ჩვენდა ნებით თუ უნებლიედ ისტორიული გადახარათულ-ვართ, სამტროც და სამოც ერთი გვაქვს და ყოველი შემოსული, ორავს ერთად გადახარათულეს, თუ გარემოება ხელს უწყობს, არაფერი არ ვგვბავს.

ერთი ამომჩვენებელთაგანი გვგა თამაძე.

უჩიროვლესად ყოველისა აღსანიშნავია ის, რომ ბანი თითქმე ტუვი-ლოდ გვაქვებს ვეკილომას. ჩვენ მხოლოდ ვურჩევდით, და რჩევებს უფლებას კი ვერავინ წავგვართმევს. მეორეც, არ შეგვიძლიან მუშაობა არ გამოვსტკავთ, რომ ბანი თითქმე შორს მჭერტეტლომას ვერ იჩენს. მტრობა და უთანხმოება, რომელსაც ბანი თითქმე უჩივის, დათესილია თვით „გოლოს კავკასია“-ს მიერ ქართველების კეთილ-დღეობას ებრძვის ისევე „გოლოს კავკასია“ თავის თანამოაზრებელთურთ. იმის შემდეგ, რაც „გოლოს კავკასია“-მ გასაოცარი სიმძლიერი გამოიჩინა ქართველებში, მისთან შეთანხმებას მხოლოდ ის ურჩევს ამომჩვენებლებს, რომელიც თავის ცხვირს იქით ვერაფერსა ხედავს და დროების მიხედვით წარმოთქმული ტკბილი სიტყვები გულ-წრფელ გრძობის ნაყოფად მიიჩნია.

„გოლოს კავკასია“-ს სურს, ქართველებთან შეთანხმებით, ერთის მხრით სომხებს შეებრძოლოს, მეორის მხრით კი თავისი თანამოაზრენი გაიყვანოს ქალაქის თვით-მმართველობაში. ჩვენ ძალიან კარგად ვიცით, რა ჯუროსინაც არიან ვის თანამოაზრენი, როგორ მოექცევიან ქართველებს მათში, როდესაც შეურაცხ მოიპარებენ საზოგადოებრივ დაწესებულებაში, და ამიტომ

მათთან შეთანხმებასაც დაშეშებულ-ლოს სინდისით ვერავინ შეგვიძინებს. ჩვენ ვხედავთ ყველა ამას, და თუახვები ვერა ხედავენ, მხოლოდ მუშა-ხარების გამოთქმა და შეგვიძლიან.

წერილი

სახალხო

წერილი სახალხოებოა „მგზავრის შენიშვნა“ სოფ. ენისლის უფე-ლეს ნაშთა შესახებ, და ამისთვის ვისწრაფი ვაუწყო პატივცემულით პკითხველთ ცოტაოდენი რამ მის შესახებ. ს. ენისლის ციხესიმაგრე და მასში კანისის მეფის ლეონის მიერ მე-17 საუკუნეში აგებული მშვენიერი გუმბათიანი ტაძარი „მთავარ ნიკოლოზი“, რომელშიაც განსვენებს თვით ლეონ მეფის ნაშთი, თავის ოთხსართულიან „სამრეკლო-თი, რომელსაც სხვა ბევრი დანიშნულებაც ჰქონია იმ დროს, ეკუთვნის ეხლა სოფ. ენისლის სამრეკლოს. იმ დღეობში, სადაც ეხ-ლი მდებარეობს სოფ. გრემი, ენი-სელი და ნაქალაქევი, შაქრინის მიუგნამდის, შვიდის ვერსის მანძილ-ზედ გადაჭიმული იყო ქალაქი „გრე-მი“, რომლის მცხოვრებთა სიმრავ-ლეცა მოწმობს აქამდის ხალხში დარჩენილი ზეპირ-გვარდმოცემა: ერთხელ ქალ. გრემის ერთს კუთხეში შემოიტანეს ასი აქლემის სა-პალნე ჩაღის ცოცხი და მეორე უბნის მცხოვრებთა არაფერი არ შეხებდათა. მის სიფართოვეს ამ-ტკიცებენ მამა-პაპათაგან ნაშენნი და ჯერედ ისევ კარგად დაცულნი შვიდის ვერსის მანძილზედ გამოქრი-ვებულნი გუმბათიანი გელსიანი, ახანოები, ციხე-სიმაგრენი, მრავალი გაყავიანი გვირაბნი და მრავალი სხვა და სხვა ძველი ნაშენნი, რომელთაც ჯერედ ვიდევ არ დაუ-კარგავთ ხალხში მნიშვნელობა და სახელგებ; მაგალ. „თარსაგლოვან-ში“ კიდევ მკვიდრად სდგას მა-შინდელი უმთავრის ბაზრის თალი-ნი შენობის ნაწილი, რომელსაც ტაძარი „ნაქალაქევი“ უწოდებენ, რომელიც მთავარ ანგელოზი“, რო-გორც თვით მგზავრსაც შეუნიშნავს, აშენებულია პატარა ტანიან გო-რაქზე და შემოხლულულია კარგა მალალი გაოვანით, სადგანაც ჩა-შებენი კეთ-კირთ ნაშენი გვი-რაბი მდ. ინწობაში, წყლის საზი-

*) იხ. სახალხო გაზეთი, N 267

1) უბნის ერთ მამიფელი ქალაქის სახელია.

2) ქვედაპე—მანარია.

სხობრება და ხელოვნება

საფრანგეთის ეხლანდელი დრამატული ლიტერატურა.

VI. (შედეგი *)

ჩვენა გვეგონია, რომ საფრანგეთის ეხლანდელ დრამატულ ლიტერატურაში ერთი უფრო ღირს-შესანიშნავი დრამა ბ. ბურტეს „მარკადეზია“.

პოლ ბურტე ფრიდ ნიჭიერი მწე-რალია და საფრანგეთში უკანასკნელ-ს ოცის წლი: მწერლობაში ერთი უპირატესი ადგილი უნდა მი-ვაკუთვნოთ. მისი მსიხოლოკიური რომანები **) („მოწაფე“, „კოდვა სიყვარულისა“, „სიტყუე“), პირ-დაპირ შედევრებია. სამწუხაროდ ამ ბოლო დროს მისი დიდი ნიჭი მოს-წამლა უნიადგო შოვინიზმმა და ხანს გადასულმა კათოლიციზმმა. წარსუ-ლის საუკუნის ორომოც-და-ათიან წლებში ერთგვარი გატაცება იყო ნეო-ქრისტიანობით (დებარდენი, ბურტე, ბრუ ნეტერი, სერტუანი და სხვ.) ეს მოვლენა, ვითარცა ძიება ახალის გზისა ცხოვრებაში, არაფერს გასაკიცხავს არ შეიცავს და თვით უნიჭიერესი მწერლები და ფლო-სოფილები იყვნენ ერთ დროს ამ მი-მართულებით გატაცებულნი. მაგ-რამ, საუბედუროდ, ახალის გზის მა-ძიებელნი ძველ დახვეწებულ ბილიკს მიადგნენ, ძველ უფარვის ნავთსად-გურს შეაფარეს თავი და ახალის აღ-

*) იხ. სახ. გაზეთი, N 275.
**) იხ. ჩემი წინადადება „მოამბეში“ 1894 წელს.

წინებაში“ (ზემოხსენებულს რომა-ნიდან აქვს ამოღებული, იმ აზრს აღგია, „ქარწინება ისეთი მტკი-ეც და შეურყეველი კავშირია, ისე-თი ღვთისაგან განწყებული უღე-ლია, რომელსაც უნდა დამოორჩილ-ნენ უსიტყვოდ მეუღლენი, თუ არ უნდათ სამარადისო უბედურებასა და ტანჯვაში ჩაგარდნენა. საქმე იქმდის მიღის, რომ პოლ ბურტე განყენებულის სარწმუნოე-ბის მომხრე კ არაა, სარწმუნოე-ბის ერთ ერთის არსებულის ფორ-მის თავყანისკემა მიიჩნია ერთად-ერთ და კეშმარტ მართლ-მორწ-მუნებად. ვითა ძველ ფან-ტოკოსს, კათოლიციზმის თვით ისეთი გაყე-ნული ფორმები მიიჩნია კატორო-ბის ხსნის ელზად, რომელიც კა-თოლიკეთა ელკესიაც იძულებულია თავიდან მოიშოროს ვითა გამო-სახველნი ხან-გდასულისა და მო-პალის ჩვეულებებისა და მოთხო-ვნილებებისა.

მიუხედავად ამისა, რომ პოლ ბურტემ თავისი ბოლონდელი რომანები და დრამები პუბლიცისტის ასპარეზად გახიდა და თვით მეო-მარ ეურნალისტად გადაიქცა, რომელიც იარაღად სიტყვა-კამბულს მწერლობასა ხმარობს—მისი ნაწარ-მების დიდად საყურადღებონი არიან. ეს ნაწარმოებნი ჯერ ერთი ნიჭის მადლით შემოსილნი არიან და მეო-რე მწვევე საგანს ეხება ხოლმე.

ასეთია მისი ზემოაღნიშნული დრა-მა „მარკადეზია“. ამ დრამაში და-პირდაპირებულია პატრონი და მუ-შა. მუშები ვიფიქციბან თავისის

მდგომარეობის გასაუმჯობესებლად. მაგრამ პატრონიც არა ჰყრიან იარაღსა და იგრნიც თავისებურ გა-ფიცვას მოახდენენ, ან როგორც ამის ექსიანი, „ლოკაუს“-ე. ი. გა-ფიცვაში მონაწილეობის მიმდებ მუ-შებს საშუაოს აღარ აძლევენ. დი-დი და ნიშანდობლივი ინტერესი და ღირსება ამ დრამისა, რომელიც მთელმა საფრანგეთის მწერლობამ აღნიშნა იმით, რომ პოლ ბურტე გულ ახლიდა გამოდის კაპიტლის-ტების ინტერესების დამცველად და ურჩევს მათ იმავე იარაღით ებრძო-ლოს მუშებს ე. ი. გაივიცნენ მუ-შეთა წინააღმდეგ. A la guerre com- me à la guerre—იმის დროს ისე უნ-და მოიქცე, როგორც ომს შეგუე-რისა და მამისადამე არც სიბრა-ლულს და არც არავითარ სენტე-მენტალისმს ადგილი არ უნდა ჰქონ-დესო. რადგან ამ დრამამ დიდი მითქმა-მოთქმა გამოიწვია ჰრესაში, ბურტემ მთელი დეტკია წაიკითხა და განვითარა თავისი ტრეხიზა:

„ჩემთვის არ არსებობს გრძობა-ნი გულ-მოწყალებისა და ქველო-ბისა“ (როგორ მოგწონთ ქრისტიან-ე-კათოლიკე?). ასე გვიხსნის პოლ-ბურტე თავისი დრამის აზრსა, მე-ვიცი მხოლოდ ქეშმარტი აზრი, ანუ ცრუ აზრი და თუ კაცი სწერს რასმე, სწორად იმიტომ, რომ ის აზრი გავრცელო, რომელიც მი-განჩნია ქეშმარტების გამოშახველად. საქმე ის კი არაა, მოგონს თუ არა ეს მოვლენა, სასიამოვნოდა და სასურველოდ მიგანჩნია იგი? არა, არის შეურყეველი ფაქტი: ეს ის,

რომ არსებობს ორი ჯგუფი, კლას-სი მუშათა და პატრონთა; კაპიტა-ლისტთა, რომელთა შორის „ბარი-კადები“ ამართული. ამ „ბარიკადე-ბის“ გამართვაში არც მუშაა პასუ-ხისმგებელი და არც კაპიტალისტი. ვის თვით ცხოვრებამ შექმნა და მისი მოსპობა შეიძლება მხოლოდ მაშინ, როცა ძირითადად შე-იცვლება თვით ცხოვრება, რო-ცა გარდაიქმნება თვით ის ცხოვრე-ბა, რომელმაც ეს პირობები წარ-მოშობა. საკითხავი ის კი არ არის, რა სჯობია საზოგადოებისათვის: მშვიდობა და მყუდროება, თუ ბრძოლა და ომი. საქმე ის არის, რომ არსებობს ეს ბრძოლა-ქიშპო-ბა და ომი კაპიტალისტთა და მუ-შათა შორის და ამას ანგარიში უნ-და გავუწიოთ. ვინ მოგახსენათ, რომ ყოველივე ქეშმარტება ნუგეშინს მცემელი იყოს? ზოგი თავზარდამ-ცემია და ერთ ასეთს წარმოადგენს ის „შურყეველი ქეშმარტება, რომ კლასთა შორის ბრძოლა დღეინ უე-ლის ცხოვრების მიუცილებელი პი-რობაა. და მეც გათვალისწინებული მაქვს რა ეს მოვლენა, მინდა ჩემს კლასს (ხაზი ჩვენია), ვემშურო, მისი ინტერესები დავიცუო. ამა ამა-თავრებს ბურტე თავის ქადაგებას: „საქმე, სრულიადაც აღარ ახსენდება მაცხოვრის იგავი მდიდრისა და ორის ჰერანგის შესახებ და ეს ის მწერალია, რომელიც სხვა დროს ქრისტეს მცნების დამრღვეველს ყოველგვარს სატანჯველის დირსა-და სტანობს. მით უფრო საყურად-ღებოა, ვიმეორებ, და პატრესიკში, ეგრეთი გულახდილობა მწერლისა,

აღაშენოს მისთვის იმედი. ასე

დით. ამ ეკლესიის აღმოსავლეთ-
წილილით ასიოდ საენის მან-
ტილზე იყო გაშენებული მეფის
სახლზე (ესა ნატატარს ეძე-
ხიან იმ ადგილს) და კარის ეკლეს-
სია მღვთის-მშობლის მიძინებისა
თავის სამრეკლოთი, აშენებული
თემურაზ მეფისაგან. იგი კარდევ
სამწირველო არის დატოვებული.
როგორც საქართველოში სხვა ბევ-
რი დამა-ქალაქები, ქალ. გრემიცი
შეუბრალებელს მტერს — სპარსთა
გზაძინებელს არ გადაურჩა შეუ-
ბურს; გაძარცვა თითო ტრაპი-
რსი და სადამოსაც თი მისწვდა მი-
სი ცოდვილი ხელი, ხანჯლით თუ
თოფით შეშუსა.

1877 წ. სოფ. ენისლის მკვიდრთ
(გლეხებმა) შეუკეთეს და განაახლეს
ეს მშენებელი ტაძარი თავის ხარ-
ჯით; 1879 წ. აკურთხეს და განა-
წესეს სამწირველოდ. 1877 წ., რო-
დესაც ეკლესიის განახლება გადას-
წყვიტეს, ხალხმა შეშფობის აღმო-
საჩინად თავ. გიორგი ჯორჯაძეს
მიმართა. სოფ. ენისლის არც სა-
კუთარი და არც სახელმწიფო ტყე
არა აქვს, და თავდასაც მარტო ესა
სახლავ, სამწიხაროდ, მან ამ უმნი-
შეწილო თხოვნის უარი სტიკ-
ცა. ასეთს მდგომარეობაშია დღეს
ეს ტაძარი.

ეს სამი თვე იქნება, რაც სოფ.
სახლში მცხოვრებმა გლეხებმა და თავ-
დადებმა მდ. ინწობიდან სოფელი
აიყვანეს ექვსი დღი არხი წყალი
სარწყავად და მთა მთლად მოუსხეს
სოფ. ენისლის მცხოვრებთ და მას-
თან მთელს მარხის სამკურნალოს
(სოფ. ენისლში არის დაარსებული
სამკურნალო საწოლ-კრატებით),
რომელშიც ყოველ დღე არა ნაკ-
ლებ 100—150 ივანეყიანი ბოლის
შემწიფობის აღმოსაჩენად, ერთად-ერთ-
თი სასმელი წყალი მდ. ინწობისა.
უწყლობით შეწუხებულთ მკვიდრთ
დებეშით მიმართეს გუბერნატორს,
რომლის ბრძანებითაც 21 ივლისს
მოვიდა ინტენერ-გიდრავლოგი და
გამოძიების შემდეგ სოფ. ენისლს
და ნაქალაქების მცხოვრებთა სასმე-
ლი წყლით დაკმაყოფილება მდ.
ინწობიდან აუტოლებელ საქორე-
ბადა სცნო. შეადგინა ოქმი, გაჰყო
მთელი წყალი და ერთი თეთრომეტრ
ნაწილი მთელსწყლისა გამოუშრა.
ენისლში, რომელსაც მუდამ უნდა
ედიან; ასეთივე განკარგულება წყ-
ლის შესახებ ამდინარის ბატონ-ვა-

ტრონი ძალიან იტყვიეს, და ჯერ
სტრატეგები და წყლის ვადამოგ-
დები ხალხი ენისლში არც-კი ჩამო-
სულიდა, რომ საბუღებმა წყალი
ისევ მოწყვიტეს და უფრო მკვი-
დრად შეკარეს წყლის არხები. შემ-
დეგ კიდევ რამდენჯერმე გადმოაუგ-
და ბოქალში წყალი, მაგრამ ისევ
მაღე მოწყვიტეს, და ხალხი ისე
იმავე ტანჯვა-ვაებაში დარჩა.

ივლისის დამლევს სოფ. ენისლ-
ში გაჩნდა საქონლის ქირი და სა-
ქონლის ექიმებმა სოფელი შეკარეს.
საქონელს არ უშვებდნენ. სხვა სო-
ფელში წყლის დასაღვინებლად და
აქ-კი ნამიკ არ მოილოდა; ისე გა-
ქირდა საქე, რომ ორი დღე და
ღამე საქონელი უწყლოდ დარჩა ამ
სიტყვით. გაქირვებულმა მცხო-
ვრებლებმა მიმართეს მარხის უფ-
როსს და მხოლოდ მის ბრძანებით
სტრატეგებმა და ხალხმა ძლივს
გამოიყვანა ცრატოლენი წყალი სო-
ფელად...

ჩვენი თეატრი

სეზონის დასაწყისი მოახლოვდა.
მხოლოდ თვედა დარჩა იმ რიცხ-
ვამდე, როდესაც ჩვეულებისამებრ
სეზონის პირველი წარმოდგენა უნ-
და გა-მართოს. სამწიხაროდ, ვგო-
ნებ, წყლის არამც თუ ამ რიცხვისა-
თვის, არამედ სრულიად არ გვექნეს
წარმოდგენა მთელ სეზონის განმავ-
ლობაში. დრამატულ საზოგადოე-
რის კრებაზე კი გადასწყდეთ, რომ
გამგებობა უსათუოდ იყოლის
წყლის დასი და მოაწყოს სეზონი,
მაგრამ ამ გადაწყვეტილების სისრუ-
ლეში მოყვანას ბევრი რამ აბრკო-
ლებს. საზოგადოებას არავითარი
სიკიცხელი არ ეტყობა. სეზონისა-
თვის მზადება, მსახიობების მოწყე-
ვა, დასის შედგენა, რეპერტუარის
შეუშვებება და სხვა მრავალი, მუ-
და ამ ზაფხულში კეთდება ხოლმე
და სექტემბრისათვის ეუდნენ ყველა-
ყერი მზად უნდა იყოს. წყლს კი
გამგებობას კრების გამართვაც ვერ
მოახერხებია, რომ გამოარკვეოს
საქირბორტო საკითხი; გვექნება
წყლის დრამატული სეზონი თუ არა.
ტყუილი იმედით აქვს გამგებობას
თავდაზნაურობისა. როგორც ვხე-
დავთ, იქ ხელსაც არ ანძრევენ, რომ
რამე დახმარება აღმოუჩინონ. ასე-
თი არა სასურველი მდგომარეობას
ძლიერ ტული შედეგი მოჰყვება;
ვისაიდან კერძო პირიც არა სჩანს

ისეთი, რომ ანტრეპრიზა თავს იდ-
ვის და საზოგადოება უთავტოოდ
არ დასტოვოს, ერთად ერთი იმედი
კლებია, მაგრამ ისიც არ არის სა-
გულისხმიერო, რადგანაც იქაური
წარმოდგენები შემთხვევითია. უფრო
ინტერესაციონალური ხასიათი აქვს,
კლუბს, ვიდრე ქართული. უბრალო
ვოდვილებისა და კომედიების წარ-
მოდგენები არავითარ სახრდოს არ
მიწოდებს საზოგადოებას. ამიტომ
საქირაა დრამატული საზოგადოე-
ბის გამგებობა საბოლოოდ გამოარ-
კვეოს, თუ რა მდგომარეობაშია საქ-
ე, და თუ არ შეუძლია წყლს სე-
ზონის გაძლოა, მაშინ ხელი ით-
ლოს, გამოაცხადოს ამის შესახებ
და შეიძლება კერძო პირი ან აზნა-
ნაგობა მიიწვ შესდგეს. არც სახალ-
ხო სახლში მიღეს საქმე ზეირიანად.
რეგისორის არჩევა, გამოგობას ერთ
საუკეთესო წევრის გამგებობიდან წა-
სვლა და ზოგიერთი ხმები გვითი-
თებენ, რომ იქ უფრო მეგობარ აზნა-
ნაგობა სუფევს, ვიდრე საქმისდმი
წირის თვალსაზრისით შეხედვა. ჯერ
ერთი ის, რომ ახლაგზად მსახიობი,
შეიძლება ძალიან კარგიც, რომელ-
საც მხოლოდ ერთი სეზონი უთა-
მაშნა რეგულიარულად და რომ-
ლის გამგებობაზეც დიდი არ არის,
—აა გვეგონა რეგისორობას მოე-
რიოს. ამისათვის საჭიროა ჯერ
შესაფერი სკოლა, და თუ სკოლა
არა აქვს კაცს გავლელი, მაშინ დიდი
ხნის პრაქტიკა მიიწვ უნდა ჰქონ-
დეს. რეგისორობის შესახებ არც
ერთი და არც მეორე არ შესწევს
მდ. მდგანს, რაც დავგანახვა სახალ-
ხო სახლში მისი რეგისორობით
გამართულება უკანასკნელმა წარმო-
დგენებმა. თუ ხალხის გემოვნების
გამგებობაზე სურდა სახალხო სახ-
ლის ქართულ სექციის გამგებობას,
ამისათვის განსაკუთრებული ყურად-
ღება უნდა მიეცეთ, და ამზანაგუ-
ლება არ მოჰქცევოდა საქმეს. ჩვენ
ბ. არჩილ ავლიშვილის გასვლას
გამგებობიდან განსაკუთრებულ ყურად-
ღებას ვაქცევთ, რადგანაც, რო-
გორც ვიცით, ის ძლიერ მოწადინე-
ბული იყო სახალხო წარმოდგენე-
ბისათვის ემსახურა, და თუ არა
სამატიო მიზნზე, თავს არ დაიმე-
ბებდა გამგებობას. გადაჭრით იმის
თქმა, თუ რამ აიძულა იგი გამგე-
ობისათვის თავი დაენებებინა, არ
შეგავძლიან, მხოლოდ სასურველი
კია, ყველაფერი აშკარად ხდებო-
დეს, საზოგადოებისთვის ყველაფერი
ცხადი იყოს. ამიტომ საინტერესოა,
თეთ ბ. ავლიშვილის აზრის შეს-
მენა ამ საკითხს შესახებ. საქირა
აგრდევ დანარჩენმა წევრებმაც
გამოსთქვან თავისი აზრი.

საქონლის

საქონლის დასაწყისი მოახლოვდა.
მხოლოდ თვედა დარჩა იმ რიცხ-
ვამდე, როდესაც ჩვეულებისამებრ
სეზონის პირველი წარმოდგენა უნ-
და გა-მართოს. სამწიხაროდ, ვგო-
ნებ, წყლის არამც თუ ამ რიცხვისა-
თვის, არამედ სრულიად არ გვექნეს
წარმოდგენა მთელ სეზონის განმავ-
ლობაში. დრამატულ საზოგადოე-
რის კრებაზე კი გადასწყდეთ, რომ
გამგებობა უსათუოდ იყოლის
წყლის დასი და მოაწყოს სეზონი,
მაგრამ ამ გადაწყვეტილების სისრუ-
ლეში მოყვანას ბევრი რამ აბრკო-
ლებს. საზოგადოებას არავითარი
სიკიცხელი არ ეტყობა. სეზონისა-
თვის მზადება, მსახიობების მოწყე-
ვა, დასის შედგენა, რეპერტუარის
შეუშვებება და სხვა მრავალი, მუ-
და ამ ზაფხულში კეთდება ხოლმე
და სექტემბრისათვის ეუდნენ ყველა-
ყერი მზად უნდა იყოს. წყლს კი
გამგებობას კრების გამართვაც ვერ
მოახერხებია, რომ გამოარკვეოს
საქირბორტო საკითხი; გვექნება
წყლის დრამატული სეზონი თუ არა.
ტყუილი იმედით აქვს გამგებობას
თავდაზნაურობისა. როგორც ვხე-
დავთ, იქ ხელსაც არ ანძრევენ, რომ
რამე დახმარება აღმოუჩინონ. ასე-
თი არა სასურველი მდგომარეობას
ძლიერ ტული შედეგი მოჰყვება;
ვისაიდან კერძო პირიც არა სჩანს

წერილი ნულიდან

(გორის მარხა).
დაბა ცხინვლიდან შეიღ ვერსზე
დასავლეთით, ფრონის მარჯვენა ნა-
პირზე, ერთს მაღალ კორდზე, მდ-
ბარეობს ირმოც-კომლიანი სოფე-
ლი ნული. ამ სოფლის მცხოვრებ-
ლებს შეადგენენ: გლეხნი, გავლე-
ხებულნი, რადაც მიზნის გამო, ქაე-
ქაეფინი და ყოვლად გალაკაქმული
აზნაურნი ლომიძენი, რომელნიც
გლეხებში არ გაირჩევიან არც ჩა-
ცხა-დახურვით, არც სწავლით და არც
საქმით. მთელ სოფელი რომ გა-
დააქოთ, ერთი კაცის მეტს ვერ იზო-
ვი, რომელიც შეუძლიან თავის გვა-
რი და სახელს მოწერა. პერი მშეი-
ნიერია, ძნებარეობა საუცხოვო, მო-
სავალი, როგორც წყლს, ზღვით გას-
კლება ხოლმე, მაგრამ რა ქენას ყვე-
ლამან, თუ სოფელში საშინელი უვიცო-
ბა სუფევს. აი ეს უვიცობაა მანუნი,
რომ დღეს მთელ სოფელს დარეგია
წითელა და სახალი და მთელი ორი
წელიწადი მსრის ავლებს დიდსა და
პატარას, მშველელი აღარსათ არის.
თუ ამ სოფელს ყურადღება არ მი-
ქცია, ვისიც ჯერ არს, ვიდრე დაგ-
ვიანებული არ არის, მთელი სო-
ფელი ისე გასწყვდება, რომ სული-
რი აღამიანი აღარ დარჩება. სოფ-
ლის თავში იყო მშენებელი წყა-
რო, მაგრამ ამ წყაროს ასე ექცე-
ოდნენ სოფელნი: რეკავდნენ
წყაროს თავზედ პურს, სარეცხს,
წყურბი კი წყაროში ჩადიდა. ამ
წყაროს ასმეფდნენ საქონელს, იყო
თავიდა, ჩადიდა ჩეჭი და ვიკე-
გლახი და ბევრჯელ შიგა სკოო-
და ხბორები და ბავშვები; ამას და-
უმატოთ საშინელი სინძმურე სო-
ფლის ქუჩების და რა გასაკვირე-
ლია, რომ ჯერ ისევ შეგოლომით
1909 წელს საშინელო სენმა, სახა-
დმა მოიკალთა მას აქეთთა თავი
ამ სოფელში. არსად ექიმი, არსად
გულ-შემატკავარი. პირველ ხანად
სენის ასაკილებლად წყაროს გაეკ-
თებას მიმართეს ვიღაცის რჩევით,
მაგრამ გაეკეთების მავიერ უფრო გა-
ფუქეს; შემდეგ დედაკები მკით-
ხავეთან სიარულს და ფთოლების
დასახს შეუდგნენ და როდესაც ვე-
რე ამან არა უშვედა, ეხლა მ-
მაკაცებსაც და დედაკაცებსაც გულ-
ხელი დაუკრეფა და მხოლოდ ამას-
და გაიძახინა: „ღვთის ნება, ვის-
საც უნდა მოჰქვავს, ვისაც უნდა
დაარჩენს.“

სახალხო გაზეთი „საქართველო“

სახალხო გაზეთი „საქართველო“
დასავლეთით, ფრონის მარჯვენა ნა-
პირზე, ერთს მაღალ კორდზე, მდ-
ბარეობს ირმოც-კომლიანი სოფე-
ლი ნული. ამ სოფლის მცხოვრებ-
ლებს შეადგენენ: გლეხნი, გავლე-
ხებულნი, რადაც მიზნის გამო, ქაე-
ქაეფინი და ყოვლად გალაკაქმული
აზნაურნი ლომიძენი, რომელნიც
გლეხებში არ გაირჩევიან არც ჩა-
ცხა-დახურვით, არც სწავლით და არც
საქმით. მთელ სოფელი რომ გა-
დააქოთ, ერთი კაცის მეტს ვერ იზო-
ვი, რომელიც შეუძლიან თავის გვა-
რი და სახელს მოწერა. პერი მშეი-
ნიერია, ძნებარეობა საუცხოვო, მო-
სავალი, როგორც წყლს, ზღვით გას-
კლება ხოლმე, მაგრამ რა ქენას ყვე-
ლამან, თუ სოფელში საშინელი უვიცო-
ბა სუფევს. აი ეს უვიცობაა მანუნი,
რომ დღეს მთელ სოფელს დარეგია
წითელა და სახალი და მთელი ორი
წელიწადი მსრის ავლებს დიდსა და
პატარას, მშველელი აღარსათ არის.
თუ ამ სოფელს ყურადღება არ მი-
ქცია, ვისიც ჯერ არს, ვიდრე დაგ-
ვიანებული არ არის, მთელი სო-
ფელი ისე გასწყვდება, რომ სული-
რი აღამიანი აღარ დარჩება. სოფ-
ლის თავში იყო მშენებელი წყა-
რო, მაგრამ ამ წყაროს ასე ექცე-
ოდნენ სოფელნი: რეკავდნენ
წყაროს თავზედ პურს, სარეცხს,
წყურბი კი წყაროში ჩადიდა. ამ
წყაროს ასმეფდნენ საქონელს, იყო
თავიდა, ჩადიდა ჩეჭი და ვიკე-
გლახი და ბევრჯელ შიგა სკოო-
და ხბორები და ბავშვები; ამას და-
უმატოთ საშინელი სინძმურე სო-
ფლის ქუჩების და რა გასაკვირე-
ლია, რომ ჯერ ისევ შეგოლომით
1909 წელს საშინელო სენმა, სახა-
დმა მოიკალთა მას აქეთთა თავი
ამ სოფელში. არსად ექიმი, არსად
გულ-შემატკავარი. პირველ ხანად
სენის ასაკილებლად წყაროს გაეკ-
თებას მიმართეს ვიღაცის რჩევით,
მაგრამ გაეკეთების მავიერ უფრო გა-
ფუქეს; შემდეგ დედაკები მკით-
ხავეთან სიარულს და ფთოლების
დასახს შეუდგნენ და როდესაც ვე-
რე ამან არა უშვედა, ეხლა მ-
მაკაცებსაც და დედაკაცებსაც გულ-
ხელი დაუკრეფა და მხოლოდ ამას-
და გაიძახინა: „ღვთის ნება, ვის-
საც უნდა მოჰქვავს, ვისაც უნდა
დაარჩენს.“

სახალხო გაზეთი „საქართველო“

სახალხო გაზეთი „საქართველო“
დასავლეთით, ფრონის მარჯვენა ნა-
პირზე, ერთს მაღალ კორდზე, მდ-
ბარეობს ირმოც-კომლიანი სოფე-
ლი ნული. ამ სოფლის მცხოვრებ-
ლებს შეადგენენ: გლეხნი, გავლე-
ხებულნი, რადაც მიზნის გამო, ქაე-
ქაეფინი და ყოვლად გალაკაქმული
აზნაურნი ლომიძენი, რომელნიც
გლეხებში არ გაირჩევიან არც ჩა-
ცხა-დახურვით, არც სწავლით და არც
საქმით. მთელ სოფელი რომ გა-
დააქოთ, ერთი კაცის მეტს ვერ იზო-
ვი, რომელიც შეუძლიან თავის გვა-
რი და სახელს მოწერა. პერი მშეი-
ნიერია, ძნებარეობა საუცხოვო, მო-
სავალი, როგორც წყლს, ზღვით გას-
კლება ხოლმე, მაგრამ რა ქენას ყვე-
ლამან, თუ სოფელში საშინელი უვიცო-
ბა სუფევს. აი ეს უვიცობაა მანუნი,
რომ დღეს მთელ სოფელს დარეგია
წითელა და სახალი და მთელი ორი
წელიწადი მსრის ავლებს დიდსა და
პატარას, მშველელი აღარსათ არის.
თუ ამ სოფელს ყურადღება არ მი-
ქცია, ვისიც ჯერ არს, ვიდრე დაგ-
ვიანებული არ არის, მთელი სო-
ფელი ისე გასწყვდება, რომ სული-
რი აღამიანი აღარ დარჩება. სოფ-
ლის თავში იყო მშენებელი წყა-
რო, მაგრამ ამ წყაროს ასე ექცე-
ოდნენ სოფელნი: რეკავდნენ
წყაროს თავზედ პურს, სარეცხს,
წყურბი კი წყაროში ჩადიდა. ამ
წყაროს ასმეფდნენ საქონელს, იყო
თავიდა, ჩადიდა ჩეჭი და ვიკე-
გლახი და ბევრჯელ შიგა სკოო-
და ხბორები და ბავშვები; ამას და-
უმატოთ საშინელი სინძმურე სო-
ფლის ქუჩების და რა გასაკვირე-
ლია, რომ ჯერ ისევ შეგოლომით
1909 წელს საშინელო სენმა, სახა-
დმა მოიკალთა მას აქეთთა თავი
ამ სოფელში. არსად ექიმი, არსად
გულ-შემატკავარი. პირველ ხანად
სენის ასაკილებლად წყაროს გაეკ-
თებას მიმართეს ვიღაცის რჩევით,
მაგრამ გაეკეთების მავიერ უფრო გა-
ფუქეს; შემდეგ დედაკები მკით-
ხავეთან სიარულს და ფთოლების
დასახს შეუდგნენ და როდესაც ვე-
რე ამან არა უშვედა, ეხლა მ-
მაკაცებსაც და დედაკაცებსაც გულ-
ხელი დაუკრეფა და მხოლოდ ამას-
და გაიძახინა: „ღვთის ნება, ვის-
საც უნდა მოჰქვავს, ვისაც უნდა
დაარჩენს.“

მართალია პოლ ბურეეს ხელოვ-
ნურ ნიქს ამხინჯებს ჰუბლიცისტი-
კა, მაგრამ მისი უტყველი ნიჭი ამ
დრამაშია სჩანს. მას, როგორც
მწერალს, ხელოვანს არ ძალუძს
სინამდვილეს გვერდზე აუხვიოს და
იქ სადაც მისი გული ერთს უკარ-
ნახებს, გონება სულ სხვას ეუბნე-
ბა.
ბრეშარი კაპიტალისტი—დიდის
ხელოვნებითა ჰყავს დასურათე-
ბული. ეს ფულის მადმურთებე-
ლი, წყრილობის გრანობისა და აზ-
რის აღამიანია, ბინძურის, აღვირ-
წახნილის მიღრეკილების კაცია.
ბრეშარი თავისი მდგომარეობით
სარგებლობს და ერთ მუშა ქელს
—ლუიზას—შეუტყენს. ეს მოხუცო
რომელსაც გასათხოვარი ქალი ჰყავს
და საკოლო ვაჭი—ოცის წლის
ქალიშვილს დაუხლოვდება და თავის
გასართობად ჰყავს. ბოლოს ზოგი
თავისი ტინიანობის გამო და ზო-
გიც ვაჭის შვილის ზედ-გავლენის ქვეშ,
ლუიზას შერთვასაც კი აპირებს.
მისი ვაჭი „სოციალისტობა“ რად-
გან მახუდ დიდი გავლენა აქვს მის
ტოლს, მთა ოჯახში აღზრდილი ახალ-
გაზდა მუშას, ლანგუეს. ბრეშარის
ქალიშვილი კი იმდენად წინააღმდე-
გის მამისაგან ამ ქალის შერთვისა,
რომ ცილისწამების შემთხვევასაც
არ დაერიდება და მოუგონებს ლუი-
ზას, ერთსა და იმავე დროს მამაჩემ-
საც ატყუებს და ლანგუეს კი საყვარ-
ლად ჰყავს. ეს ოინები ამ ქალ-
ბატონისა, სრულიად უადვილო იყო.
თეთი ლუიზა ცივს უარხუნდა სდგას:
არ შემიძლია ცოლად წაგვეყო, ეუ-

ბნება ბრეშარს მე მუშა—ქალი ვარ;
იმ ბოლოს ვასრულებს შენს წინაშე,
რა როლიც მარტუნა ბედმა და გარე-
გობამა და შენ ცოლობას ვიგო
ვიკისრებ, ვინაიდან ეს შენის შვილი
მის არა სასიამოვნო საქმეც იქმნება
და არც მე მსურს ჩემ კლასს
ქუდალატო და მბურეუს მეუღლედ
შევიქმნე. ამ დროს ბრეშარის მუშე-
ბიც გაიფიქრებინა. ვაჭი ბევრს ემუ-
დარება მამას, ღაუთმედ დასთანხმდ
მუშათა მოახლოვნებასა, მაგრამ
ბრეშარი ნამდვილად ქედმოუღრე-
კელი მესაკუთრეა, თავისი ინტე-
რესების შეურყეველი დამცველი და
შვილის ვერტებელს ნახევრად დაცე-
ნავის კილოთი უპასუხებს: „ჩემო
სადავო შვილო! მე რომ მთა
დავუბო, არავითარი პატარისცემა
არ ექმნებათ ჩემი. დამცინებენ კი-
დეც! მხოლოდ მაშინ მკემენ პატარს,
თუ დაინახებენ, რომ მე ნამდვილი
ბატონი ვარ მათი და პატრონი.
და, გარწმუნებ, მე მთა ვაჩვენებ
ჩემის ხასიათის სიმტკიცეს და ჩემის
ნების ძლიერებას.“
ვაჭრის დროს, ლანგუესა და
ბრეშარს ცხარე ლაპარაკი მო-
უვათ და მოთმინებიდან გამოყ-
ვანილი ლანგუე ხელსაც კი აიღ-
ებს ბრეშარისათვის სილის შემო-
საკრავად. ეს მოქმედება ლან-
გუესი სრულიად საკმარისად ხდება
მისთვის, რომ ბრეშარის ვაჭმა
რად „სოციალისტობა“—ც მატკოვის
და თანაშემწილი მეგობარიც აი-
ძულოს. ლუიზაც თავის კლასიურ
ინსტიქტს აღარ ღოლატობს და ლან-
გუეს მიჰყვება ცოლად. ბრეშარი

ყველის სამსახურიდან დაითხოვს,
მაგრამ შემდეგ ერთის მეგობარის
რჩევის მიხედვით, ამავე მუშებისა-
გან შემდგარ ამხანაგობას ფულს
აძლევს სათადარიგო თანხის შესაქმ-
ნელად.
ავტორის მხატვრული ნიჭი გამო-
იხატება მოქმედ პირთა სულის კვე-
თებისა და ხასიათის მიუდგომელ
დასურათებით. მთავარი მქანაზნი
ყველა მათ მოქმედებისა, მათ კლასი-
ურ მისწრაფებაშია. ბრეშარი აღ-
ტკრისგან ყოველივე თავისთვის,
რომელიც კი მისის კლასის (კაპი-
ტალისტა) წარმომადგენელს შე-
ეფერება: გამჭირაბი, მომქმედ,
ენერგიანი, სისტეკი და თანაც ცო-
ტათი მოშიშარი; წყრილობის სურ-
ვილების პატრონი, რომელიც ვერც
კი ბედებს ამ სურვილებისა და მის-
წრაფებისა გულ-აბღლოდ, ვაჭრე-
ლად დაკმაყოფილებას, რიცა უხე-
რხულ მდგომარეობაში აყენებს მას
(ლუიზასთან კავშირი). მისი ქალი-
შვილი უსირცხვილო გეტყვია, თა-
ნამედროვე ბურჟუაზიულ საზოგადო-
ების შექმნილი, რომელიც ყოველ
ლონეს მიმართავს მისთვის, რომ
შეინარჩუნოს ხელუხლებლად მამის
ქონება და ჩამალოს მისი მუხრბუ-
ლი“ კავშირი ლუიზასთან.
ბრეშარის ვაჭი, რომლისთვისაც
„სოციალისტობა“ ერთგვარი სპორ-
ტი, ვითა ცენის ქენება, გინდ აე-
ტომბილითი სიერობა და თუ გინდ
მასთან შეზრდილ მუშასთან მეგობ-
რობა, ამ სპორტს უყურად ჩამოგ-
ნენბა პირველისავე დაბრკოლების
თანავე. ის „სოციალისტი“ იმტომ

მასწავლებელი დ. ენუქიძე

იყო, რომ მისი თანშემწილი და
მეგობარი ლანგუე ამ აზრებს უქადა-
გებდა და თვითაც არა ენარჯებოდა
რა, არავითარს მსხვერპლს არ იღებ-
და ასეთს „სოციალისტობისთვის“.
ის ლანგუეს მეგობრობის იმდენად
აფასებდა, რომდენდაც ლანგუე მის
გამართობელ სათამაშოს როლსა კი-
სრულობდა, ლანგუეს მეგობრობა
სასპორტოდ სჯობდა. მაგრამ საქ-
მარის იყო ლანგუეს ერთი მკორე-
დი შეტევაზე ჩადენა, ბრეშარის
ღირსეულმა ვაჭმა, მეგობრობაც და
სოციალისტიც ისე გადასრალა, ვი-
თა ქუქუქიანი ხელთათმანი. ამ ვაჭმა
ტონებისათვის ყოველი გრძობა და
ყოველი აზრი იმდენად ფასობს, რამ-
დენად მათის ინტერესებისა და კლას-
სურის ინსტიქტების დამაკაყო-
ფილებულია, ვაჭრეში ამისა მთა არც
გრძობა იციან, არც აზრი. მეგო-
ბარი მისთვის უნდა, ვაჭრისთვის,
რამე როლი აღსრულოს მის გვე-
რდით. რამე სარგებლობა მოუტა-
ნოს და ასიამოვნოს მას—თვნიერ
ამის მისთვის მეგობარიც ზედმეტი
ბარგია და მეგობრობაც დამბალი
სჯობდა, რომელიც მთა მზარ-
ხედ არ გასაღდება ხოლმე. მისი
ურგების მეგობრისა და ამხანაგის
თავიდან მოშორება ეს მის ვაჭრულ
ანჯარში შეადგენს და სავალდებუ-
ლოდ მიჩნია. ამწიარადვე ყოველი
აზრი იმდენად ღირს, რამდენად ეს
მის ნებეირობასა და ცხოვრების
კმაყოფილებას არ არღვევს. ვაჭრე-
ზე ამისა, მას ყოველივე აზრი ფხე-
ბედ შეჰკიდია. აი რას ვხედავთ ჩვენ
ხელოვანის ბურეეს დრამაში; აი რა
სურათების გადაგვიშლის თვალ წინ
ეს დრამა, რომლის ავტორი, როცა

პუბლიცისტობა

პუბლიცისტობა, გვარწმუნებს, რომ
მარლი ამ ქვეყნისა ეს კლასისა,
ჩემი კლასისა.
სამაგიეროდ, რომდენად უფრო
კეთილშობილია ეს საზარლო, მე-
შა-ქალი, ლუიზა, ის სრულიად მი-
ლობითა და კეთილშობილის გრძობ-
ით ეყარება მის შემაცდენელ, გო-
დაბებულ ბურეუს. ერთ წუთსაც
მისი ერთადღობა არ დაუღლია და არ
უღალატუნია და მაღლობის მაგიერ
ბრეშარი ქალიშვილის უმარობე-
ლია ცილისწამებით წაჭებულთა,
უსაფრთხო ეპევიით შეტაკაყოფს
მას.
ლანგუე, მართალია, ფიცხია,
თავდაუქუთელი, მაგრამ თავგან-
წირული და ღრმა მორწმუნე თა-
ვისის აზრისა, თანაც მისი გული
მეტად ნახის და ღრმა გრძობების
საუფრეა. თავისის რწმენისათვის ის
ყოველივეს გასწირავს, მაგრამ
ყრავითარა პირად ანგარიშ ვერ
დაავწყებს მაღალ გრძობას. უკანა-
სწავლად, როცა ბრეშარის ვაჭი მ-
ის მინდობილებით მიიწვევს ანგარი-
შის გასასწორებლად, ცხარე ლაპა-
რაკი მოუვათ. ამ ბაისის დროს ბრე-
შარი-შვილი ყოველივე თავის უწინ-
დელ რწმენას უარსა ჰყავს და მო-
შათა წინააღმდეგ ბრძოლა და ლო-
კალტე მიიჩნია ერთად-ერთი სამარ-
თლიან და საფუძვლიან მოქმედებ-
ში. მიუხედავად ასეთის უხეხარის
ცვლადებისა, ლანგუე, ეს გულწრ-
ფელი ფანტაკოსი თავისის საქმისა,
მიიწვ სუყარულით და აღერსთ
ხელს გაუშვებს მას: მართალია,
ზრი გამომავალი, მაგრამ—ლუიზა,
იქმისა არ იყო—ნიკი მეგობრობა
ლანგუესათვის ცხოვრების საუკეთ-
ესო სამაჯული იყო და ამიტომაც გა-
მართობების დროს კეთილის გრძობ-
ებით უნდა გაშორდნენ ერთ-მა-

